

[Knud Bro.]

sesskoling, eller hvordan man skal formulere det, tror jeg vil være en meget central ting i fremtiden, og jeg tror, den må blive den almindelige skole ligeværdig.

Vi har også kendskab til, at den højtærede arbejdsminister vil foreslå, at finansudvalget forsøgsvis bevilger midler til uddannelse af faglærte. Jeg må i og for sig sige, at det er fornuftigt, endskønt det er endnu en udbygning. Jeg skal ikke kritisere den, jeg vil bare håbe på, at arbejdsministeren vil have i sine tanker, når folketinget formentlig forlænger denne lov, at det, vi skal sigte frem imod, er en større rationalisering og sammenkødning, således at vi ikke får dette knopskydningssystem ført videre ud, men tværtimod samler os om de helt centrale ting.

Jeg føler også trang til at nævne i forbindelse med denne lovgivning, at en vigtig side af denne uddannelse og en vigtig side i det fremtidige mål, jeg har peget på i denne forbindelse, er, at en sådan fornuftig tilrettelæggelse af erhvervsuddannelsen, når muligheder herfor foreligger, vil være med til at nedbryde de skel på arbejdspladserne, som vel er forståelige, men som vi alle formentlig beklager.

Med hensyn til loven om beskæftigelse og uddannelse af unge vil jeg gerne sige, at også denne kan vi være tilfredse med, når vi vurderer de resultater, som er opnået under denne lov. Vi har lov til at glæde os over, at den har virket under meget mildere klimatiske forhold end de ungdomsarbejdsløse, som gik forud i årene 1930-1960, og det er der kun grund til at være glad for.

Jeg har dog en enkelt bemærkning at gøre til denne ungdomslov, og det er vedrørende det ungdomsudvalg, som man har siddende. Jeg tror, at dette er overflødig, og jeg vil spørge ministeren, om det ikke lige så vel kan bortfalde. I denne forbindelse rejser jeg spørgsmålet, om uddannelsesrådet for så vidt ikke lige så godt kunne indtage den plads, som ungdomsudvalget hidtil har indtaget. Vi ser da også, at man har spurgt uddannelsesrådet til råds i forbindelse med forlængelse af denne lovgivning, og det fører vel naturligt til, at man kunne overveje, om ikke uddannelsesrådet kunne indtræde i stedet for dette udvalg. I hvert fald betragter jeg ungdomsudvalget som overflødig.

Grethe Philip: Der er nu gået 5 år, siden folketinget vedtog loven om uddannelse af ikke-faglærte arbejdere, vel en af de vigtigste love for arbejdsmarkedet, vi har fået gennem de senere år. Loven har virket godt. Der er i henhold til loven blevet igangsat en række fortrinlige kursus, der på en meget effektiv måde har ført til op- og omskoling af ikke-faglært arbejdskraft, og tilslutningen har været stor. Vi må også konstatere, at behovet for disse kursus er til stede i mindst samme omfang, som da loven blev indført. Skal vi opretholde den fulde beskæftigelse, må der stadig foregå en omskoling af arbejdskraft, så vi derved kan opnå den fornødne faglige mobilitet blandt arbejderne.

Der er nu indvundet nogle erfaringer, og det skulle være mærkeligt, om der ikke var nogle, der havde ønsker om ændringer i den ene eller den anden retning, men disse ønsker har ikke været mere presserende, end at repræsentanterne for arbejdsmarkedets parter enstemmigt er gået ind for, at vi skal lade loven fortsætte med at virke nogen tid endnu uden ændringer. Det taler meget stærkt for udskydelse af revisionen, og mit parti vil også være venligt stemt over for lovforslaget.

Et enkelt punkt vil jeg dog gerne rejse i den forbindelse. Ved en gennemgang af den af uddannelsesrådet afgivne betænkning for tiden 1. april 1962-31. marts 1964 har jeg kun fundet yderst sparsomme oplysninger om, i hvilket omfang den kvindelige arbejdskraft har nydt godt af loven, og hvor mange der har benyttet sig af de foreliggende uddannelsesstilbud. Under de drøftelser, der gik forud for uddannelseslovens vedtagelse, var der fra forskellig side interesse for, om man nu også kunne få kvinderne med ind under uddannelsen, og der blev dengang lagt meget stor vægt på, at kurserne kunne tilrettelægges som dagkursus, fordi man havde erfaring for, at de kvindelige arbejdere, som jo ofte har forsørgerpligter, havde meget vanskeligt ved at gå hjemmefra om aftenen, og at de altså, hvis det ikke blev dagkursus, ikke ville have muligheder for at tage denne uddannelse.

Jeg vil gerne understrege, at den interesse, der har været vist for uddannelsen af de kvindelige arbejdere, jo ikke alene udpringer af et ønske om at give dem en bedre placering på arbejdsmarkedet. Dette er natur-